

## **Chương 79: Tiệc Trà Cùng Harriet Và Ellen**

(Số từ: 2976)

**Nguồn dịch: Eng**

**Trans: Tluc**

19:16 PM 12/07/2025

Cô cứ chăm chú nhìn chúng tôi trong khi chúng tôi đang cố gắng đưa ra giải pháp.

Tối nay, tôi thậm chí còn không thể đặt chân vào phòng huấn luyện một bước nào, bởi vì tôi đã động não với Harriet suốt cả buổi. Ellen vắt chiếc khăn tắm qua vai, thứ mà cô luôn mang theo sau khi kết thúc buổi tập.

Harriet nhìn cô ấy và hơi cứng người lại.

“À...”

Ellen không nói chuyện với ai ngoài tôi. Dù Harriet công khai coi thường những người thường dân, nhưng bầu không khí xung quanh Ellen lại hơi khác biệt, dù cô ấy cũng là thường dân.

Ngay cả khi cô giả vờ không quan tâm, cô vẫn thuộc tuýp người khó đối phó. Trên thực tế, chỉ cần nhìn bảng dữ liệu sức mạnh được đăng trên bảng thông báo lớp của chúng tôi, người ta có thể thấy rằng Ellen có khả năng thể chất không thể so sánh được với các bạn cùng lớp.

Cô thật đặc biệt.

Mọi người đều công nhận cô như vậy.

Vì vậy, Harriet dường như đông cứng lại khi nhìn Ellen, dù vì những lý do khác so với khi cô đứng trước Bertus.

Harriet yếu thế trước người mạnh.

Cô khinh thường những người mà bản thân có thể khinh thường, nhưng lại gặp khó khăn với những người có quyền lực hơn mình, khiến cô trở nên hoàn toàn nhút nhát.

Trong bản gốc, tôi không thực sự xây dựng cô là một nhân vật như vậy, nhưng vì tôi thường xuyên ở bên cô, tôi có thể quan sát khía cạnh đó của cô rất rõ ràng.

Dù sao, có vẻ như bây giờ là lúc Ellen đến đây để ăn bữa ăn nhẹ buổi tối muộn. Nghĩ lại thì, tôi đã quá quen với việc ăn vào giờ này đến nỗi tôi cảm thấy đói ngay cả khi tôi không hề tập luyện.

“Này, cậu muốn ăn gì?”

“Gì... Ăn ư?”

“Ồm, thì tôi đói.”

Harriet có vẻ bối rối khi tôi đột nhiên hỏi một câu như vậy. Ellen vẫn đứng đó, vì vậy tôi ra hiệu cho cô ngồi xuống cạnh tôi.

Luôn luôn chỉ có hai chúng tôi, nên đây là lần đầu tiên chúng tôi có người thứ ba ăn cùng.

“Đợi đã.”

Trước khi tôi kịp nhận ra, Ellen đã khá quen với việc ăn những món tôi làm. Cô cũng thỉnh thoảng làm gì đó, nhưng về tỷ lệ thì sẽ là bốn chọi một. Cứ bốn lần tôi nấu thì cô sẽ nấu một lần.

Tôi liếc nhìn Harriet và Ellen đang ngồi đối diện nhau.

Ellen chỉ ngồi đó ngây ra với cằm chống lên lòng bàn tay, không nghĩ ngợi gì cả, nhưng mặt Harriet lại hơi đỏ lên lần nữa, có lẽ vì sự lúng túng tột độ này.

Đúng là một cảnh tượng buồn cười.



Tôi làm món bít tết đơn giản. Thường thì tôi chỉ làm những món đơn giản cho bữa ăn nhẹ đêm khuya. Tôi gần như luôn kiệt sức hoàn toàn, nên tôi không thể làm bất cứ món gì phức tạp.

Vì thịt có chất lượng cao như vậy, nên thành thật mà nói, chỉ cần nướng với một chút muối là đã ngon lành rồi. Tôi cũng thường làm một vài món ăn kèm nữa.

Tuy nhiên, hôm nay tôi không tập luyện, nên tôi còn rất nhiều sức lực, vì vậy tôi quyết định đầu tư một chút công sức vào món này. Tất nhiên, nó vẫn sẽ không phải là món gì khó làm cả.

“À, nếu có người nấu ăn cho cậu, thì phép lịch sự chẳng phải là phải dọn bàn sao?”

“H, hả?”

Harriet đột nhiên trưng ra vẻ mặt bối rối. Ellen thì đứng dậy như thể đã quen với việc này, lấy dụng cụ và bát đĩa ra, rồi đặt từng cái một lên bàn. Harriet càng bối rối hơn khi thấy Ellen ngoan ngoãn nghe lời tôi.

Cô chỉ nhìn chăm chăm vào cảnh tượng Ellen di chuyển như thể đã quen với động tác này, như thể không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Và cả...

“Sao... Sao mà nhiều thế này?”

Nhìn đĩa đầy ắp miếng bít tết khổng lồ, Harriet hơi há miệng.

“Cậu sẽ biết khi thấy chuyện gì xảy ra tiếp theo thôi.”

Nhìn Ellen lấy thức ăn, tôi tự hỏi Harriet sẽ có biểu cảm thế nào tiếp theo.

*Nhai, nhai, nhai.*

Ellen ăn với tốc độ bất thường ngay từ đầu. Harriet, với vẻ mặt ngạc nhiên, dùng nĩa xiên một miếng bít tết, ánh mắt đầy vẻ khó hiểu.

“.....Cậu biết nấu ăn sao?”

“Thay vì gọi là nấu ăn, thì chỉ đủ để làm cho đồ ăn ăn được thôi. Đừng coi thường cuộc sống đường phố.”

“À...”

Trông nó không ngon lắm, nhưng điều đó không có nghĩa là nó không ăn được chút nào. So với thức ăn mà những đầu bếp chuyên nghiệp của cô làm, món này có lẽ kém xa về chất lượng.

Tuy nhiên, cô có vẻ ngạc nhiên khi tôi làm ra một món thực sự ăn được.

“Đừng ép mình ăn nó.”

Đó là điều tôi nói với cô trong khi tôi xiên nĩa vào miếng bít tết trước mặt.

Cô không cần phải ép mình ăn thứ này, bởi vì chúng tôi có một người nào đó ngồi ngay đối diện cô sẽ hấp thụ bất cứ thứ gì còn lại. Harriet ăn chậm rãi trong khi nghịch nĩa.

Thành thật mà nói, tôi đã tưởng tượng cô sẽ nhổ ra sau khi ăn một chút, nói rằng nó không có vị. Trên thực tế, cô có lẽ chỉ ăn đồ ăn chất lượng cao mà thôi.

Tuy nhiên, dù chỉ ăn với tốc độ chậm, cô vẫn ăn khá ngon lành.



“Wow...”

Harriet không thể khép miệng lại khi thấy chiếc chảo đã hoàn toàn trống rỗng. Ellen ăn hết mọi thứ như không có gì, và chỉ nhấp một ngụm nước với vẻ mặt bình tĩnh.

Phải, dù tôi thấy hiện tượng này mọi lúc, nhưng nó vẫn luôn khiến tôi ngạc nhiên. Đôi khi tôi muốn đâm cô vì quá trơ trẽn khi ăn gần hết mọi thứ một mình rồi lại trông như chưa ăn gì cả.

Cảm giác như cô sẽ tỏ ra “ngượng nghịu” sau khi ăn hết mọi thứ một mình như một con lợn vậy.

Sau khi ăn, Ellen đặt tất cả dụng cụ vào chảo và bắt đầu dọn dẹp và lau chùi bàn. Nếu tôi nấu ăn, cô sẽ dọn dẹp, và khi cô nấu ăn, tôi sẽ dọn dẹp.

Harriet cứ nhìn chăm chăm vào hành vi quen thuộc của Ellen.

“.....Hai cậu có vẻ rất thân thiết. Hai cậu có ăn thế này mỗi đêm không?” Harriet hỏi với giọng hạ thấp.

“Phải. Chúng tôi thường ăn một bữa vào khoảng thời gian này sau khi tôi bị đánh đủ no.”

“Gì cơ? Cậu bị đánh ư?”

Harriet trưng ra vẻ mặt sững sốt khi nghe tôi nói về việc đánh nhau. Chà, cô không có lý do gì để ghé thăm phòng huấn luyện, nên cô sẽ không biết chuyện gì đang diễn ra ở đó mỗi ngày.

Cô có lẽ nghĩ tôi không phải kiểu người bị đánh ngay cả khi có ai đó đánh tôi, nhưng bây giờ cô nghe nói rằng tôi bị Ellen đánh mỗi ngày. Đôi mắt cô tràn đầy sự hoài nghi.

Chà, cô không ở trong phòng thay đồ, nên cô không nhìn thấy.

Tôi khẽ cười và vén áo lên, để lộ bụng và hai bên sườn đầy vết bầm tím.

“Gì, cậu đang làm gì vậy...! C, cậu, chuyện gì đã xảy ra vậy? Cơ thể cậu bị sao thế?”

Khi tôi đột nhiên vén áo lên, cô hơi giật mình và hoảng sợ, nhưng khi nhìn thấy làn da trần đầy vết bầm tím của tôi, sắc mặt cô ngay lập tức tái đi.

“Kiếm thuật giả của tôi tệ đến mức tôi luôn được cậu ấy chăm sóc.”

“K, kiếm thuật giả?”

Vâng, kiếm thuật giả.

Nó vẫn chưa phát triển!

“Và, này.”

Tôi nhìn Harriet, người đang nhìn chăm chăm vào vết thương của tôi một cách ngây dại, và gọi cô nàng.

“Gì, gì vậy?”

“Cậu biết không? Nếu có người nấu ăn cho cậu, cậu ít nhất cũng nên dọn dẹp bàn. Cậu không nghĩ cậu phải hành động nhanh nếu cậu hiểu ý sao?”

Cô cũng phải tuân thủ các quy tắc của nhà hàng.

“Cậu đang làm gì vậy? Cậu vẫn chưa pha cà phê hay trà sao?”

“Gì, gì”

Khi tôi ra lệnh cho công chúa vĩ đại pha cà phê, cô trông hoàn toàn sốc.



“S, sao... Sao tôi phải làm việc này...?”

Harriet mang một lon trà đen đến bàn, ngay cả khi mặt cô đỏ bừng như thẻ lòng tự trọng bị tổn thương. Dù cô cầu nhàu và hỏi tại sao cô phải làm điều như vậy, sau đó là câu trả lời của tôi rằng cô phải làm gì đó ít nhất.



Tuy nhiên, cô chưa bao giờ nổi cơn thịnh nộ hoàn toàn hay nói rằng cô sẽ tuyệt đối không làm.

Chà, có lẽ là những người hầu của cô đã làm những việc này cho cô ở nhà. Tuy nhiên, đây là Temple. Dù có một số nhân viên, nhưng họ không có mặt vào khoảng thời gian này.

“Gì, cái quái gì thế này...?”

Vẻ mặt cô, méo mó vì khinh miệt trong khi rót trà vào tách trà của Ellen và tôi, thật xuất sắc.

Cô có lẽ đang nghĩ điều gì đó như: “Tại sao, tại sao lại là mình? Tại sao mình lại phải bị đối xử như vậy? Chuyện này thật vô lý!”

Tất cả những điều đó có thể dễ dàng đọc được từ biểu cảm đó, tuy nhiên, cô vẫn ngoan ngoãn làm theo những gì được yêu cầu.

*Dễ thương quá.*

*Cậu thực sự là nhất, đồ ngốc.*

“Trời ơi, cậu đã bao giờ thử trà của Bertus chưa?”

Thực ra, Bertus đã mời tôi trà đen sớm hơn hôm nay. Thật ra, mỗi lần chúng tôi nói chuyện trên sân thượng đó, cậu ấy thường pha trà cho tôi.

Tất nhiên, cậu ấy không làm điều đó vì tôn trọng tôi, mà vì cậu ấy biết rằng tôi hoàn toàn không biết gì về trà và tất cả những thứ

đó ngay từ đầu, nên cậu ấy thà tự mình làm còn hơn là để tôi làm việc này.

Nếu là tôi pha trà, cậu ấy thậm chí sẽ không chạm vào nó.

“Bertus...? Pha trà cho cậu?”

Tuy nhiên, có vẻ như Harriet chỉ kinh ngạc khi nghe rằng Bertus pha trà cho một người như tôi.

“Vậy nếu so sánh trà của cậu với trà của cậu ấy, thì nó thậm chí không xứng đáng được đặt cùng bàn.”

“H, hả! Hả! Gì, gì... Gì...”

Tôi khoe khoang về điều này, dù đó là Hoàng tử pha trà, đã khiến mặt Harriet đỏ bừng trở lại.

Chúng tôi thường không có một buổi trà chiều sau bữa ăn nhẹ đêm khuya, nhưng tôi vẫn bắt Harriet pha trà chỉ để cô làm gì đó. Ý là, hấp thụ caffeine trước khi đi ngủ không tốt chút nào.

Ellen bắt đầu bỏ qua món trà đó và tập trung vào những chiếc bánh quy cô lấy ra.

“Cậu chỉ uống trà bây giờ để có thể ăn những chiếc bánh quy này sao?”

“Đúng vậy.”

Như thể để nhấn mạnh câu trả lời của mình, Ellen cứ nhét bánh quy vào miệng. Harriet nhìn chăm chăm vào cảnh tượng đó, dường như đã kiệt sức. Tôi lặng lẽ gật đầu sau khi nhận thấy ánh mắt của cô dường như hỏi liệu Ellen có luôn như vậy không.

“...Nếu cậu ăn nhiều thế,... cậu sẽ không béo sao?”

“Tôi sẽ không đâu.”

Harriet nhìn tôi chăm chăm.

Tôi cảm thấy như mình đã bị ảo giác.

Redina gần đây cũng hỏi một câu tương tự. Hai người họ có chung một tế bào não sao? Họ thậm chí còn có cùng một biểu cảm.

Tôi không giải thích lần này, vì tôi quá mệt mỏi để bắt đầu.

Ellen để lại một ít bánh quy cho tôi và Harriet ăn rồi lặng lẽ uống trà.

Nhờ đã nói với cô đừng vượt quá giới hạn vô số lần, cô không ăn hết mọi thứ một mình.

Harriet có vẻ bồn chồn. Chà, dù cô khinh thường tôi vì là một tên ăn mày, cô dường như gặp khó khăn khi ở bên Ellen, dù cô ấy là thường dân. Ý là, bầu không khí xung quanh Ellen quả thực khiến khó tiếp cận. Harriet dường như đặc biệt không quen với sự im lặng của cô ấy.

Ngay cả khi ở bên tôi, cô cũng không nói nhiều lắm.

“Hai cậu... làm bạn với nhau như thế nào?”

Dù nhìn thế nào đi nữa, dường như không có lý do gì để Ellen kết bạn với con chó điên Reinhardt. Ellen nhìn xen kẽ giữa tôi và Harriet, nhấp trà, trước khi cô đặt cốc xuống.

Cô nhìn tôi một cách trong suốt.

Cảm giác như cô đang tranh luận liệu mình có nên nói ra hay không. Cô đang cố nói cái quái gì vậy...

Không thể nào.

“Lúc đầu, cậu ấy đưa cho tôi một lá thư...”

“Đừng nói ra!”

Tại sao cô lại bắt đầu từ đó!

Khi tôi đột nhiên nhảy dựng lên như vậy, Ellen im lặng và Harriet nhìn chăm chăm vào tôi.

Không, thì, tôi nghĩ cô đã quên nó, bởi vì cô không bao giờ nhắc lại vụ việc đó nữa, nhưng thực ra cô không hề quên! Tất nhiên, việc nhớ một điều như vậy là điều tự nhiên, nhưng tôi nghĩ cô không coi đó là điều gì quan trọng, vậy tại sao?

Tất nhiên, đó thường là một điều khá có ý nghĩa, nhưng đó không phải là vấn đề hiện tại.

“Phải, phải rồi. C, chúng tôi học lớp kiếm thuật cùng nhau, và vì trận đấu tay đôi hôm nọ, ừm, tôi đã nhờ cậu ấy giúp tôi tập luyện, nên cậu ấy đã giúp. Phải, là như vậy đấy!”

“Vâng. Đúng vậy.”

Ellen lặng lẽ gật đầu trước ánh mắt dữ dội của tôi, yêu cầu cô đồng ý. Ý là, dù sao thì nó cũng không sai.

Có lẽ vì tôi quá bối rối, nên những gì thoát ra khỏi miệng tôi là lời giải thích lấp bắp này. Harriet chỉ gật đầu, có vẻ hơi ngạc nhiên trước lời giải thích lộn xộn của tôi. Sau khi tôi nói xong, tôi cảm thấy một sự xấu hổ đột ngột ập đến vì đã hành động đột ngột như vậy.

“D, dù sao thì. C, chúng ta hãy nói chuyện vào ngày mai. Nhớ kể cho tôi nghe chuyện gì đã xảy ra. Rõ chưa?”

“...Tôi không biết tại sao mình phải làm điều đó, nhưng được thôi.”

Nói xong, Harriet nói với chúng tôi rằng cô mệt mỏi và đứng dậy khỏi chỗ ngồi, trở về phòng ký túc xá. Đã gần hết giờ giới nghiêm.

“Này... Cậu định nói gì...?”

Ellen nghiêng đầu trước lời rên rỉ của tôi.

“Rằng cậu đã viết thư cho tôi, cậu đã yêu tôi từ cái nhìn đầu tiên.”

“.....Tôi xin lỗi. Xin hãy tha cho tôi đi.”

Ellen giữ thái độ của người không liên quan đến vấn đề này. Tuy nhiên, những gì cô nói rõ ràng là sự thật.

Tôi đã viết một lá thư tình cho một bạn cùng lớp và sau đó bị từ chối.

Có 200 Điểm Thành Tích đang bị đe dọa vào thời điểm đó. Nếu tôi biết rằng sau này tôi sẽ nhận được hơn 6000 Điểm Thành Tích, tôi đã không làm điều này!

Tôi đã bị mù quáng bởi sự hấp dẫn của 200 Điểm Thành Tích!

“Đó có phải là nói dối không?”

Trước giọng nói trầm thấp của Ellen, tôi nhìn thẳng vào cô nàng.

Đó là một lời nói dối. Tôi chắc chắn rằng cô sẽ không lan truyền bất kỳ tin đồn nào về điều này, ngay cả khi cô từ chối tôi.

Ellen không nói gì khác ngoài việc từ chối vào thời điểm đó. Tuy nhiên, bây giờ cô thừa nhận rằng đây là cách chúng tôi biết nhau và hỏi tôi liệu lời thú nhận của tôi có phải là lời nói dối không.

Nếu tôi nói sự thật với cô, liệu cô có bị tổn thương không?

Sẽ không kỳ lạ hơn nếu tôi nói dối về những điều này sao?

“.....Ừm.”

Cuối cùng, tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc nói với cô rằng tôi đã nói dối cô để đổi lấy 200 Điểm Thành Tích.

Ellen nhấp một ngụm trà nữa, rồi gật đầu.

“Tôi đã nghĩ vậy.”

Ellen đã nhận thức được rằng tôi đang nói dối ngay khi tôi đưa cô lá thư đó.

“Xin lỗi nhé.”

Tôi không có lời bào chữa nào để nói hay lý do nào để đưa ra một lời giải thích hợp lý.

Tôi chỉ có thể xin lỗi.

“Không sao đâu.”

Sau khi nói vậy, Ellen chỉ tiếp tục lặng lẽ uống trà.

Cô thậm chí không hỏi tôi tại sao tôi lại nói dối cô như vậy.

*(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)*

*THẤY HAY CÁC BẠN CÓ  
THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:*



NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực

SĐT: \*\*\*\*\*550

QR Nhận Tiền



Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử



**Thanks For Reading**